

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 04/11/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 16)

Người học theo Thích Ca Mâu Ni Phật dù ở thân phận nào cũng phải làm tốt bốn phận trách nhiệm ở thân phận đó, phục vụ chúng sanh vô điều kiện không cầu báo đáp.

Hòa Thượng chỉ dạy: ***“Chúng ta ở trong xã hội với một thân phận như thế nào thì nhất định phải rõ ràng thân phận đó. Thân phận của Thích Ca Mâu Ni Phật là một nhà làm công tác giáo dục xã hội, hoàn toàn tận tâm tận lực trong nghĩa vụ của mình. Là đệ tử Phật, học trò của Phật, chúng ta cũng phải là như vậy”***.

Câu nói này khiến chúng ta phải nhìn lại chính mình có tận trung với nghĩa vụ của mình không? Nếu chúng ta là đệ tử Phật, học trò Thánh Hiền mà lúc nào cũng sợ khó, sợ khổ thì thật đáng xấu hổ.

Hòa Thượng khẳng định hiện có nhiều đệ tử Phật kể cả xuất gia hay tại gia khi làm việc đều mong muốn nhận được sự báo đáp chứ không mang tinh thần của Thích Ca Mâu Ni Phật. ***“Hiện tượng này xuất hiện khoảng 200 năm gần đây,”*** Ngài nói.

Hòa Thượng khẳng định: ***“Hiện tại giáo học của Phật pháp gần như là không tồn tại, phần nhiều biến thành kinh sách Phật sự, làm pháp hội. Chúng ta nhìn thấy đâu cũng đều là Phật giáo biến tướng nên gọi là Phật giáo của tôn giáo.”***

Theo giải thích nghĩa của từ ***“Phật giáo”***, chúng ta thấy quả thật có sự biến tướng. Phật chỉ cho bất kỳ ai đạt đến sự hoàn thiện. Giáo là giáo dục người ta trở thành Phật. Không chỉ Phật giáo bị biến tướng mà chuẩn mực Thánh Hiền cũng đã bị biến tướng. Vậy thì, Ngài nói: ***“Chúng sanh không có chỗ nương về”***.

Chúng ta phải nhận biết rõ ràng rằng đây là Phật giáo biến chất, cho nên, nếu người ta nói Phật giáo là tôn giáo thì theo Hòa Thượng, ***“chúng ta không thể không thừa nhận vì hình tượng này đích thực là tôn giáo.”***

Phật giáo chân chính là tất cả những gì Thích Ca Mâu Ni Phật đã thị hiện. Ngài là một nhà ***“giáo dục nghĩa vụ”***, không có tiền lương, không mong cầu hồi báo. Đến không công và đi cũng không công.

Với tâm không mong cầu, chúng ta sẽ thấy tự tại và thông dong lắm! Còn ngồi đó mà mong chờ sự hồi báo thì thật là hèn kém!

Mấy ngày nay, tôi đi nhiều nơi rất tiêu tốn nhưng tôi chẳng cầu cạnh ai. Tôi vẫn làm tốt mọi việc, thậm chí, còn cúng dường về chùa Phước Hậu đúng dịp giỗ tổ. Đó là phần tịnh tài mà Phật tử Cần Thơ tin tưởng đã gửi cho tôi nhờ làm các việc tốt.

Đi tới đâu, dù Sài Gòn, Sóc Trăng, Cần Thơ, Vĩnh Long hay Đà Lạt đi Nha Trang đến Đà Nẵng vào Huế tới Quảng Trị, tôi đều tặng rau, tặng quà và điều phối rau từ tỉnh nọ chuyển đến tỉnh kia, một cách thông dong tự tại. Đến Bắc Ninh, tôi cũng tặng cả bánh tét, bánh gio, táo phớ đến bà con. Còn mình, về với cái túi không. Mặc dù việc mình làm không có thu nhập nhưng mình vì người mà làm việc thì vui ơi là vui!

Tôi đi khắp nơi và làm các công việc mà không thấy làm sao nhưng lại rất mệt vì thấy những người xung quanh gây tổn hại đến thanh danh của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền. Người thế gian chỉ nghĩ lợi trước mắt chứ không thấy lâu dài, còn chúng ta phải làm không công, không mong cầu mới xứng danh là người học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền.

Người xưa nói để tiền, để sách lại cho con cháu chưa chắc con cháu đã giữ được, đọc được mà hãy để lại âm đức cho con cháu thì đời đời con cháu được ấm no. Việc này mang ra thế gian mà nói có lẽ họ chẳng hiểu âm đức là gì và sự quan tâm của họ chỉ là lợi trước mắt. Họ thường hỏi: “*Tôi làm việc này thì trả tôi bao nhiêu tiền?*” Ở thế gian, có tiền thì múc cháo mà không có tiền thì đổ cháo ngược trở lại chứ không có chuyện cho đi một cách vô điều kiện.

Rõ ràng mọi người thấy sự phát triển các vườn rau cũng là sự cho đi vô điều kiện của người chuyên giao kỹ thuật và người cung cấp hạt, giá thể, dinh dưỡng. Việc làm đậu cũng có người cúng dường tịnh tài mua đậu. Nên bây giờ, mỗi tháng chúng ta có 10 tấn rau và gần 40.000 miếng đậu hũ để cúng dường đại chúng.

Hòa Thượng nói : “***Chúng ta cần hồi phục lại bản lai diện mục của Phật Pháp, hồi phục lại giáo dục xã hội mà Phật pháp đã từng làm. Có như thế, Phật pháp mới có thể quảng độ chúng sanh.***”

Chữ “*Độ*” có nghĩa là giúp đỡ, phục vụ tất cả chúng sanh ở khắp pháp giới. Chữ “*Quảng*” là phổ biến rộng khắp không phân biệt chủng tộc tôn giáo.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta không nên có chút mong cầu nào – “*Nhất vô sở cầu*” mà phải phục vụ giúp đỡ chúng sanh một cách vô điều kiện thì “***tâm chúng ta vĩnh viễn gìn giữ được chân thành, thanh tịnh, bình đẳng và như thế chính là tự giác***”. Giống như Thích Ca Mâu Ni Phật dạy chúng ta rằng: Với người thì yêu thương bao dung tha thứ, tận tâm tận lực giúp đỡ phục vụ còn với mình thì một mảnh thanh tịnh. Dùng tâm thanh tịnh này mà niệm Phật thì sẽ đạt nhất niệm tương ưng nhất niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật.

Tuy hiện tại chúng ta chưa đạt được như vậy nhưng chúng ta phải hướng đến tiêu chí về tâm như đúng lời Phật dạy. Ban đầu chúng ta mở tâm dành 20 phần cho người 80 phần cho ta, rồi nâng phần cho người là 60 còn phần ta là 40. Nỗ lực như thế cho đến khi ta dành cho người là 80 và phần của ta là 20 thì quý thần nhìn thấy cũng phải nể trọng.

Ngược lại, Hòa Thượng chỉ dạy nếu bạn không chút chuyển đổi nào thì đến ma cũng chẳng sợ bạn, sẽ quấy rối và phá phách bạn. Nó đến để trừu bạn chứng tỏ bạn không có chút đạo hạnh nào. Chúng ta hãy thật làm thì sẽ chiêm nghiệm được thực tế!

Để tiếp nhận và chiêm nghiệm được giáo dục của Phật Đà, chúng ta phải học tập trong một thời gian dài. Hòa Thượng dạy: **“Khi hơi ấm còn trong ta, khi linh hồn còn trong cái thân xác tứ đại này, phải mau mau mà làm việc tốt”**. Ý ngài muốn nói chúng ta cần trân quý thời gian của sinh mạng mà tu phước, tích phước và tiết phước.

Phần đông giới trẻ chưa cảm nhận được, nhưng khi họ bước qua tuổi 50 và 60, họ mới thấy được sự trân quý của thời gian sinh mạng. Phật dạy **“làm được thân người đã khó, gặp được Phật pháp càng khó hơn”**. Chúng ta đã đạt được cái khó trong khó, hy hữu trong hy hữu bởi ngay trong thân người trọn vẹn này, chúng ta đã gặp được chánh pháp từ thân giáo của Hòa Thượng Tịnh Không.

Hôm trước tôi đã nói với mọi người, những năm qua tôi nghe lời Hòa Thượng, nỗ lực làm theo hết mình nên bây giờ nếu phải dừng lại, tôi thấy rất là hải lòng. Vì sao tôi không tiếc nuôi? Vì tôi nghe lời Hòa Thượng luôn cảnh giác cao độ không để lãng phí thời gian. Nếu thời gian đã đi qua, chợt tỉnh ngộ, muốn quay đầu thì không kịp nữa.

Tôi khuyên huynh đệ phải cố gắng hơn nữa, để đến khi không thể cố gắng thì mọi người cũng vì ta mà lo nghĩ. Mặc dù mình không có ý niệm mong cầu điều này, nhưng thật là si mê nếu không nhận thấy rằng tuổi trẻ không vì người khác hy sinh phụng hiến thì khi về già thân thể bệnh hoạn, sẽ không có ai lo nghĩ cho mình.

Người xưa dạy tích công bồi đức, tận tâm tận lực tu phước, tích phước, tiết phước chứ không phải có phước thì tùy tiện thọ hưởng. Có người không có phước và đang hưởng nhờ phước người khác một cách thoải mái. Đây chính là họa!

Tôi sâu sắc phản tỉnh về việc Hòa Thượng 30 năm ở nhờ nhà cư sĩ, cảm giác thật không dễ dàng. Trong khi đó, tôi dịch đĩa Hòa thượng sáu năm là tôi đã có khu vực này để ở mà không cố tâm gom góp vận động xin xỏ. Tôi nghĩ đây là ân đức của Hòa Thượng. Ngài cả đời tu phước, tích phước, tiết phước để những người nghe và làm theo Ngài được thừa hưởng những phước báo mà Ngài đã tu tích. Không chỉ ở khu vực này, dù tôi đi đến đâu cũng có nơi cho mình.

Hôm nay là ngày Lễ ăn hỏi của một huynh đệ. Huynh đệ ấy đã có ý niệm tiết phước khi lo rằng việc điều xe về để rước dòng họ sẽ tốn công sức của những người lái xe. Ý niệm đó là đúng nhưng tôi lại nghĩ hình dáng xe của Hệ thống Khai Minh Đức xuất hiện cũng góp phần khích lệ những người chưa phát tâm hy sinh phụng hiến thì hãy phát tâm, không mất đi đâu cả.

Những gì mà ta không trả bằng tiền thì ta phải trả bằng phước báu, còn những gì mà ta không nhận bằng tiền thì ta sẽ nhận bằng phước báu. Hòa Thượng nói: **“Ở trong cái vòm trời này không sót lọt một mảy trần nào cả”**, nghĩa là tạo phước thì nhất định được hưởng phước, tạo tội thì nhất định sẽ vương mang hậu quả.

Không nên có ý niệm công bù tội. Khi ta tạo tội, mà tội đủ rồi thì quả báo đến trước và ta phải nhận lấy. Còn khi ta tạo phước mà phước đủ rồi thì ta sẽ hưởng phước.

Một Thầy ở Yên Bái phát tâm vào Sóc Trăng giúp các con làm một việc thế gian cho rằng không có ý nghĩa. Thế nhưng chỉ tính cung đường từ Yên Bái về Hà Nội, rồi từ Hà Nội đi Sóc Trăng thôi, đã thấy rất gian nan. Tấm lòng của Thầy đã sách tấn những

người ở Sóc Trăng phát tâm làm một chuyến từ thiện lên Yên Bái để báo đáp Thầy vào năm tới.

Khi các huynh đệ ở chung với tôi mọi người đều thấy tôi luôn hái rau thổ canh phục vụ mọi người, còn 400m² rau thủy canh không hề đụng tới mà để dành tặng đại chúng. Đó là tiết phước đấy! Ở Sơn Tây, tôi quan sát rau thổ canh nhiều mà không ai hái, để già rồi bỏ đi. Đó là mọi người xung quanh không có ý niệm tích phước, tiết phước.

Những việc nhỏ này mà không nói, không làm được lại chỉ quan tâm đến Phật pháp cao sâu thì chẳng ích gì. Có nhiều người suốt ngày nói làm thế nào vãng sanh Tây Phương Cực Lạc nhưng họ lại xa rời cuộc sống hằng ngày, không biết đối nhân xử thế tiếp vật, không biết tu phước, tích phước và tiết phước./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!